

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 328/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 8Er/410/2003 a proti jeho uzneseniu č. k. 8Er/410/2003-26 z 25. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v exekučnom konaní. Napokon žiada finančné zadostučinenie 200 eur.

II.

2. Povinnému bola za priestupok rozhodnutím dopravnej polície z 25. mája 2001 uložená pokuta, ktorej zaplatenia sa oprávnený domáhal návrhom na vykonanie exekúcie. Okresný súd sťažovateľa 10. decembra 2003 poveril vykonaním exekúcie. Sťažovateľ 17. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení exekúcií“).

3. Proti upovedomeniu sťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 29. mája 2020 tak, že toto upovedomenie zrušil. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie, a teda táto lehota uplynula už 25. mája 2004, teda skôr ako rozhodná doba podľa zákona o ukončení exekúcií. Preto súdny exekútor nebol oprávnený vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie a celú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté namietaným uznesením sudcu z 25. januára 2022 tak, že ju zamietol. V odôvodnení zopakoval argumenty z predchádzajúceho uznesenia. Zdôraznil, že bolo povinnosťou sťažovateľa ako exekútora podľa § 57 ods. 4 Exekučného poriadku v okamihu zistenia skutočnosti, že exekučný titul je prekludovaný, podať návrh na zastavenie exekúcie.

III.

5. Podľa sťažovateľa namietané uznesenie nedáva odpovede na jeho argumentáciu v sťažnosti. Poukazuje na to, že na základe návrhu oprávneného podaného tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty riadne vymáhal jeho pohľadávku a po jej preklúzii vzniknuté trovy exekúcie. Podľa sťažovateľa ním vydané upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené okresným súdom v dôsledku arbitrárneho právneho názoru, keď okresný súd Exekučný poriadok a zákon o ukončení exekúcií vyložil celkom nesprávne, keďže ak exekúciu nezastavil do konca roka 2019 podľa Exekučného poriadku, nemohol tak urobiť po 1. januári 2020 z dôvodu, že v tom čase už bola exekúcia zastavená zo zákona. To podľa sťažovateľa vedie k tomu, že mu nebude priznaná náhrada trov exekúcie proti oprávnenému. Sťažovateľ ďalej poukázal na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 44/2022 z 30. marca 2022, ktorý sa podľa neho vzťahuje na obdobnú vec a v ktorom bolo konštatované porušenie jeho základných práv rozhodnutím okresného súdu.

IV.

6. K namietanému uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, treba uviesť, že nešlo o konečné rozhodnutie, a nasledovať by mu malo rozhodnutie okresného súdu, ktorým súd rozhodne o zastavení exekúcie a o trovách exekúcie.

Namietané uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019).

7. Namietané uznesenie ovplyvnilo priebeh exekučného konania len v tej rovine, že k zastaveniu exekúcie dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení exekúcie vyjadreného dôvodu, čo zároveň bude viesť k tomu, že znova bude musieť byť rozhodnuté o náhrade trov exekúcie sťažovateľa. Z toho vyplýva, že zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie s konečnou platnosťou nepredurčilo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná, a s touto otázkou sa okresný súd vysporiada nasledujúcim uznesením. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti namietanému uzneseniu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

8. Čo sa týka poukazu sťažovateľa na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 44/2022, treba uviesť iné skutkové východiská tohto nálezu, keď okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka oprávnenému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie 28,66 eur. Proti tomuto uzneseniu však podal oprávnený sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením, ktorým zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka tak, že exekúciu zastavil, no na rozdiel od uznesenia vyššieho súdneho úradníka zaviazal na náhradu trov exekúcie nie oprávneného, ale povinného. Z uvedeného je zrejmé, že na rozdiel od rozhodnutia namietaného v tomto konaní bola ústavná sťažnosť v konaní sp. zn. II. ÚS 44/2022 podaná proti konečnému rozhodnutiu o tom, kto a v akej výške má sťažovateľovi nahradiť trovy exekúcie. Preto nie je dôvod na vzťahnutie právnych záverov z nálezu č. k. II. ÚS 44/2022 na inú situáciu v konaní o tejto ústavnej sťažnosti.

9. Vo vzťahu k postupu okresného súdu z ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne osobitné námietky, ako tie, ktoré osobitne smerujú k ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu okresného súdu. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu sa obmedzuje na opis toho, že okresný súd už po dobu takmer 19 rokov mohol rozhodnúť o zastavení exekúcie, no doteraz tak neurobil a takéto uznesenie nevydal ani po 1. januári 2020. Z toho sťažovateľ vyvodzuje porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

10. Okresný súd podľa svojho vlastného právneho názoru prezentovaného v namietaných rozhodnutiach mohol a mal už skôr exekúciu zastaviť z dôvodov, pre ktoré zrušil sťažovateľom namietané rozhodnutie o zrušení upovedomenia o zastavení starej exekúcie. K tomu však treba uviesť, že účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný, ktorých práv sa exekúcia týka, s tým, že súdny exekútor je štátom poverenou osobou na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ v priebehu roky trvajúceho exekučného konania žiadnym spôsobom nedal podnet na zastavenie exekúcie a viedol ju aj napriek tomu, že došlo k preklúzii vymáhaného práva. Nečinnosťou okresného súdu, ktorá sa prejavila v tom, že okresný súd z vlastného podnetu exekúciu nezastavil, nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa ako súdneho exekútora podľa čl. 48

ods. 2 ústavy. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu